

ತಾನು ಆತಂಕದ ಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಎಣಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಪೂಜಾಳಿಗೆ ಧೈರ್ಯ ಹೇಳುವ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಮನಸ್ಸಿನ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಯಾವುದೋ ಅವ್ಯಕ್ತ ಭಯ ಶೂಲದಂತೆ ಚುಚ್ಚುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ಹನ್ನೆರಡು ಗಂಟೆಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಅಹಿತಕರ ಘಟನೆ ನಡೆಯದಿರಲಿ ತಂದೆ ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಎಲ್ಲ ದೇವರಿಗೂ ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಮಗ ಅಥರ್ವ, ಪೂಜಾನೇ ಜಗತ್ತು. ದಿಢೀರನೆ ಹದ್ದಿನಂತೆ ಎರಗಿದ ಈ ಘಟನೆ ಎಂತೆಂಥ ಪ್ರಕರಣಗಳನ್ನು ಜಯಿಸಿದ ಅವನನ್ನು ವಿಚಲಿತಗೊಳಿಸಿಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಅದೇ ಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದ ಅವನಿಗೆ ಪೂಜಾ ನಿರ್ದೇಯದ ಎದ್ದು, 'ಇಲ್ಲೇ ಕುಳಿತಿರೋಲ್ಲ, ಮನೆಗಾದ್ರೂ ಹೋಗಿ ಬನ್ನಿ' ಎಂಬ ಮಾತು ಅವನನ್ನು ವಾಸ್ತವಕ್ಕೆ ಕರೆತಂದಿತು.

'ನೋಡು, ಮೊದಲು ನೀನು ಆರಾಮವಾಗು. ಇಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿಯೇ ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣವಂತೆ.'

'ನಾನು ಆರಾಮ ಆಗಿ ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತೇನಾ? ನಿಮ್ಮ ಜೊತೆ, ಅಥರ್ವನ ಜೊತೆ ಮತ್ತೆ ಸಂತೋಷದ ಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತೇನಾ..? ಇಲ್ಲಾ...?'

'ಛೇ, ಅಂಥಾ ಮಾತಾಡಬೇಡ. ನಿನಗೆ ಏನೂ ಆಗೋಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಮೊದಲಿಗಿಂತ ಇನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಗುನಗುತ್ತಾ ಇರ್ತೀಯಾ. ನೀ ಪೂಜಿಸುವ ಆ ದೇವರು ಕೈ ಬಿಡೋಲ್ಲ' ಎನ್ನುವಾಗ ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳೂ ತುಂಬಿಕೊಂಡವು.

ಪೂಜಾ ಅವನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ 'ಯಾಕೆ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರು? ನೀವು ಸಮಾಧಾನದಿಂದಿರಿ. ಯಾಕೋ ನನಗೆ ಅಥರ್ವನನ್ನು ನೋಡಬೇಕಂತ ಅನಿಸುತ್ತಾ ಇದೇರಿ. ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರ್ತೀರಾ?' ಎಂದಳು.

'ಪೂಜಾ, ರಾತ್ರಿ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಬಹುದು ಎಂದು ವಿನೂನೆ ಆಗಲೇ ಹೇಳಿದ್ದಾನಲ್ಲ. ಆವಾಗಲೇ ನೋಡುವಿಯಂತೆ. ಈಗಾಕೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆಸುವುದು..?'

'ಇಲ್ಲ, ಯಾಕೋ ನನಗೆ ನೋಡಬೇಕು ಅನಿಸಿದೆ...'

'ಆಯ್ತು, ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ವಿನೂ ಬರುವಾಗ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಲು ಹೇಳೋಣ ಬಿಡು.'

'ಅಲ್ಲಿ, ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಮೂರು ಗಂಟೆ ಆಗಲಿಕ್ಕೆ ಬಂತು. ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಊಟನಾದ್ರೂ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ. ಎರಡು ದಿನದಿಂದ ಹೂವಿನ ಗಿಡಗಳಿಗೆ ನೀರೇ ಹಾಕಿಲ್ಲ. ಬಾಡಿ ಹೋಗ್ತಾವೆ ಅವು. ಹೌದು, ಜೂಲಿಗೆ ಊಟ ಹಾಕಿದ್ದರೆಂತಾ ವಿಚಾರಿಸಿ' ಎಂದಳು.

'ನೋಡು ಪೂಜಾ, ನೀ ಯಾಕೆ ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ವಿಚಾರ ಮಾಡ್ತೀಯಾ. ಮನೆಗೆ ಹೋದ ನಂತರ ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ವಿಚಾರಿಸುವಿಯಂತೆ.'

'ಅಯ್ಯೋ ಅದ್ದೇ ಆಗುತ್ತೆರಿ. ಅವು ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಇದ್ದ ಹಾಗೆ ಅಲ್ಲವೇ. ಕಾಳಜಿ ಮಾಡದೆ ಇದ್ದೆ ಹೇಗೆ?' ಎನ್ನುತ್ತಾ, ಮೇಲೆ ಏಳಲು ಹೋದವಳು, 'ಹ್ಯಾಂ... ತುಂಬಾ ನೋಯುತ್ತಾ ಇದೇರಿ...' ಎನ್ನುತ್ತಾ ಎದೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಾಗ ಮಹೇಶ ಹೊರಗಿದ್ದ ನರ್ಸ್‌ಗೆ ಬರಲು ಹೇಳಿದನು. ಅವಳು ಬಂದು 'ವಿನಾಯ್ತು ಮೇಡಮ್' ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. 'ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವ್ಯಾ, ಯಾಕೋ ಎದೆಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ

ನೋವು...' ಎಂದು ಮುಖ ಕಿವುಚಿ ಕಣ್ಣುಚ್ಚಿ ಮಲಗಿದಳು.

ಮಹೇಶ ಐಸಿಯುವಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದು ವಿನಾಯಕನಿಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಿದ.

ಮಹೇಶ ಮತ್ತೆ ಒಳಗೆ ಹೋಗುವ ವೇಳೆಗೆ ಪೂಜಾ ಮಾತನಾಡುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ನೋವಿನಿಂದ ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ವಿನಾಯಕ ಓಡಿ ಬಂದ. ಬಂದವನೇ ಪೂಜಾಳನ್ನು ಪರಿಕ್ಷಿಸಿ, 'ಸಿಸ್ಟರ್, ಆಪರೇಷನ್ ಥಿಯೇಟರ್‌ಗೆ ಶಿಫ್ಟ್ ಮಾಡಿ, ಕ್ಷಿಕ್... ಮಹೀ ಕಾಂಪ್ಲಿಕೇಷನ್ ಆಗ್ತಾ ಇದೆ...' ಮುಂದೆ ಏನೂ ಹೇಳದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ವಿನಾಯಕ ಆಪರೇಷನ್ ಥಿಯೇಟರ್‌ನತ್ತ ದೌಡಾಯಿಸಿದರೆ, ಅವನ ಹಿಂದೆಯೇ ಪೂಜಾಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು.

ಮಧ್ಯಾಹ್ನ 3 ಗಂಟೆ

ಆಪರೇಷನ್ ಥಿಯೇಟರ್‌ಗೆ ಪೂಜಾಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ ಕೂಡಲೇ ಮಹೇಶ ಏನೂ ತೋಚದೆ ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟ. ವಿನಾಯಕ ತಂಗಿಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸರ್ವ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಸಿದ್ದನು. ಪೂಜಾಳಿಗೆ ಆದ ಕಾಂಪ್ಲಿಕೇಷನ್ ಅನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಸರಿಪಡಿಸಲು ಹಲವಾರು ಸೀನಿಯರ್ ಡಾಕ್ಟರ್ ಜೊತೆ ಈಗಾಗಲೇ ಹಲವಾರು ಬಾರಿ ಮಾತನಾಡಿದ್ದಲ್ಲದೆ, ವಿದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತ ಡಾಕ್ಟರ್‌ನನ್ನು ಸಂಪರ್ಕಿಸಿದ್ದನು. ಅವರೊಡನೆ ಚರ್ಚಿಸಿದಂತೆ ಈಗ ತಂಗಿಯನ್ನು ಬದುಕಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಪಡುತ್ತಿದ್ದ. ಹೇಗಾದರೂ ಸರಿಯೇ ಪೂಜಾ ಮತ್ತೆ ನಾರ್ಮಲ್ ಆಗಿ ಆಪರೇಷನ್ ಥಿಯೇಟರ್‌ನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬರಬೇಕು, ಅವಳನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆನೆಂಬ ತನ್ನ ಮಾತಿಗೆ ತಪ್ಪುಬಾರದೆಂಬ ಉತ್ಕಟ ಇಚ್ಛೆ ಅವನದಾಗಿತ್ತು.

ಪೂಜಾ ಜೀವನರಣದ ನಡುವೆ ಹೋರಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹಟಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದವನಂತೆ ವಿನಾಯಕ ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯಿಂದಲೂ ಪ್ರಯತ್ನ

ನಡೆಸಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಅದೃಷ್ಟ ಅವನ ಜೊತೆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಲವು ಗಂಟೆಗಳ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ತಾನು ಸೋಲು ಕಾಣುವುದು ಸನಿಹವಿದೆಯೆಂದಾಗ ಹೊರಗೆ ಬಂದ ಅವನು, ಅಥರ್ವನನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುವಂತೆ ಮಹೇಶನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ, ಮತ್ತೆ ಆಪರೇಷನ್ ಥಿಯೇಟರ್ ಒಳಗೆ ಹೋದ. ವಿನಾಯಕ ಅವಳಿಗೆ ಧೈರ್ಯ ಹೇಳುತ್ತಾ ಅವಳನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಾದರೂ ಬದುಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಹರಸಾಹಸ ಪಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಪೂಜಾಳ ರಕ್ತದೊತ್ತಡ ಕಡಿಮೆ ಆಗುತ್ತಾ ಸಾಗಿತು. ನೋವಿನಿಂದ ಅವಳು ನರಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

'ಪೂಜಾ, ನಿನಗೇನು ಆಗಲ್ಲ ಕಣಮ್ಮ, ನೋಡ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಅಥರ್ವ ಬರ್ತಾ ಇದ್ದಾನೆ, ಮಾತಾಡಮ್ಮ' ಎಂದು ಅವಳನ್ನು ಮಾತನಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಅವಳು ಮಾತನಾಡುವುದಿರಲಿ, ನೋಡಲಿಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ತನ್ನ ಕೈ ಮೀರುವುದೆಂದು ಅರಿತ ಅವನು ಕೊನೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಗಂಡನಾದರೂ ಅವಳ ಎದುರಿಗಿರಲಿ ಎಂದು ನರ್ಸ್‌ಗೆ ಮಹೇಶನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಲು ತಿಳಿಸಿ ತನ್ನ ಪ್ರಯತ್ನ ಮುಂದುವರಿಸಿದನು. ಕೆಲವೇ ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದ ಮಹೇಶ, ಪೂಜಾಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ದಿಕ್ಕಿಟ್ಟ. ಅವನು ವಿನಾಯಕನಿಗೆ 'ವಿನೂ, ಹೇಗಾದರೂ ಸರಿ ಅವಳನ್ನು ಕಾಪಾಡು. ಅವಳಿಲ್ಲದೆ ನಾನು ಬದುಕುವುದಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಗೋರಗರೆದ.

'ಮಹೀ, ನಾನೂ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡ್ತೀನಿ. ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅಸಾಧ್ಯ ಎನಿಸುತ್ತಿದೆ' ಎಂದ ಕ್ಷೀಣ ದ್ವನಿಯಿಂದ.

ಪೂಜಾಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಮಹೇಶನಿಗೆ, ನೇಣುಗಂಬ ಏರುತ್ತಿದ್ದ ಎಷ್ಟೋ ಅವಾಯಕರಿಗೆ ತನ್ನ ಚಾಣಾಕ್ಷತೆಯಿಂದ ಮರುಜೀವ ನೀಡಿದ ತನಗೆ, ತನ್ನೆದುರೇ ಸಾವಿನತ್ತ ಮುಖ ಮಾಡಿರುವ ಮುದ್ದು ಮಡದಿಯನ್ನು ಬದುಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಎಂಬ ಅಸಹಾಯಕತೆಯಿಂದ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟ.

ಪೂಜಾ ಕ್ಷಣ ಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ಏದುಸಿರು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹೊರಗೆ ಪಡುವಣದಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯ ಅಸ್ತಂಗತನಾಗುತ್ತಿದ್ದ. ಇತ್ತ ಜೀವನರಣದ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ಮರಣವೇ ಗೆಲುವು ಸಾಧಿಸಿ ಜೀವ ಚೈತನ್ಯದಂತಿದ್ದ ಪೂಜಾಳ ದೇಹ ನಿಶ್ಚಲಗೊಂಡಿತು.

ಕಣ್ಣು ತುಂಬ ನೀರನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಂಡು ವಿನಾಯಕ 'ಮಹೀ, ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ನಡೆಸಿ ಕೊಡಲಾಗಲಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಅವನನ್ನು ತಬ್ಬಿಕೊಂಡು ಅಳುತ್ತಾ ನಿಲ್ಲುವುದಕ್ಕೂ ಗಂಗಾಧರಯ್ಯನವರು ಅಥರ್ವನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಬರುವುದಕ್ಕೂ ಸರಿಹೋಯಿತು.

'ವಿನೂ, ಗಲ್ಲಿಗೇರುವ ಕೊಲೆಗಾರನಿಗೂ ಕೊನೆಯಾಸೆ ಕೇಳಾರೆ. ಆದರೆ ಜೀವನಪೂರ್ತಿ ಒಳಿತನ್ನೇ ಬಯಸಿದ ಪೂಜಾಳಿಗೆ ಅಥರ್ವನನ್ನು ನೋಡುವ ಸಣ್ಣ ಆಸೆಯನ್ನು ಈಡೇರಿಸಲು ಆಗಲಿಲ್ಲ ನಮಗೆ...' ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕುಸಿದು ಬಿದ್ದ ಮಹೇಶ.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ: feedback@sudha.co.in

